

GOVERN CULPABLE, OPOSICIÓ PERJUDICADA

Estat de la nació: una picabaralla de líders

J. Sanmartí (Madrid)

Vistes les experiències anteriors, un debat sobre política general en el congrés de diputats només té dos punts d'interès: observar si el govern central té alguna novetat i estudiar les seves relacions amb l'oposició. Aquesta vegada hi havia un interès addicional, la fotografia del nou president d'AP, **Antonio Hernández Mancha**, en el seient que havia ocupat **Manuel Fraga**. A l'hora de la veritat, l'escó, l'ocupà el president del grup parlamentari **José Manuel Romay Beccaria** i **Hernández Mancha** romangué durant els dos dies en un discret segon o tercer pla, després de pactar l'escó i el silenci amb el president **Fèlix Pons**.

Doncs bé, el debat defraudà en termes generals, és a dir que anà bé, perquè és difícil parlar de tot entre tots. I això que aquesta vegada el president **Felipe González** canvià de tàctica i, en lloc de fer una exposició genèrica i forçosament vaga, agafà sis o set qüestions d'actualitat i les anà comentant: crítiques al Parlament, concertació social, estudiants, política autonòmica, etc. Des del punt de vista formal, el primer ministre també invertí la situació. Habitualment és més destre en les seves rèpliques que no en els seus discursos llargs, feixucs i espessos, que aclarien molt poca cosa. I aquesta vegada fou a l'inrevés. Resultà més interessant el seu parlament inicial que no les seves respostes als portaveus de l'oposició, entortolligades i sovint confuses.

Aquesta vegada, tot cal dir-ho, el president s'estimà més respondre agrupant les intervencions dels seus oponents. Primer contestà en bloc a **Arturo García Tizón** (AP), a **Adolfo Suárez** (CDS) i a **Miquel Roca** (MC), i el segon dia debaté les acusacions d'**Óscar Alzaga** (PDP), **Iñaki Anasagasti** (PNB), **Gerardo Iglesias** (IU-EC), **Juan María Bandrés** (EE) i dels portaveus «regionalistes», entre els quals hi ha **Miguel Ramón Izquierdo**, d'Unió Valenciana.

Ni el sarau promogut per Hernández Mancha a la recerca del lloc perdut per Fraga ha pogut donar un cert interès a l'estat de l'estat. De nou, quasi tot ha quedat reduït a una baralla de líders, sense estratègies clares i amb els discursos de sempre. Paella i mànec continuen inalterables.

«Ja no m'hauré d'averkonyir a Estrasburg per la llei antiterrorista», va dir Bandrés.

No a la llei antiterrorista i sí al TNPAN

Des del punt de vista del contingut, **González** es limità a repetir els arguments i les explicacions que havien anat donant els seus ministres durant les setmanes anteriors.

Solament es tragué de la màniga tres trumfos nous: l'anunci de la derogació de la Llei Antiterrorista de 1985; l'anunci de la signatura del Tractat de No-proliferaçió d'Armes Nuclears; i l'anunci de la presentació durant el mes de març d'un projecte de llei sobre televisió privada.

L'oposició rebé bé, fins i tot molt bé, aquests tres regals («Ja no m'hauré d'averkonyir a Estrasburg», deia **Juan María Bandrés**), però la seva indeterminació provocà certes reserves entre

els dirigents de l'oposició. Així, **Óscar Alzaga** preguntà per què el govern havia canviat de parer sobre el TNPAN, atès que un any i mig abans havia declarat que era un tractat hipòcrita i que no tenia cap intenció de ratificar-lo.

I **Bandrés** va dir que volia veure el projecte de llei de reforma del codi penal i de la llei d'enjudiciament criminal en matèria de terrorisme abans de pronunciar-se definitivament, no sigui que en la pràctica es traslladi a la legislació ordinària les condemnable mesures extraordinàries actualment en vigor. (Vegeu EL TEMPS núm. 136).

Pel que fa a l'oposició, cadascú va fer el seu paper. Hi hagué una certa normalitat perquè els oradors més crítics i aspres vers el govern foren **Arturo García Tizón** (AP) i **Gerardo Iglesias** (IU). S'havia dit que AP mo-

deraria el seu to, i que fins i tot reconeixeria algun èxit governamental, amb la intenció de començar a «centrar» el partit i disputar el missatge i l'electorat del PSOE. No fou així, i seguint les petges de **Manuel Fraga**, el nou secretari d'AP pronuncià un discurs apocalíptic i maximalista amb crítiques i condemnes genèriques que sostenia amb exemples aïllats. En aquest sentit, i fins i tot en moltes qüestions de fons, la intervenció de **Gerardo Iglesias** fou paral·lela. Ell mateix es queixà que la dreta li trepitgés el terreny.

Felipe González, el que perd més

La resta del debat fou quasi un baticull de temes i d'assumptes diversos i barrejats. És difícil treure'n conclusions i fins i tot saber qui va guanyar, un dels objectius principals del debat. Sovint, massa sovint, aquestes sessions esdevenen més una confrontació personal entre líders que no un intent aclaridor de la política estatal. Des del punt de vista pràctic, sens dubte val més organitzar debats sectorials.

D'acord amb algun sondeig, tots els dirigents hi sortiren perdent. **Felipe González** és el que perdé més, però encara resulta el més ben situat davant l'opinió pública. Per a **Hernández Mancha** ha de ser molt preocupant que aquestes enquestes (poc fiables, tot s'ha de dir) indiquin que **Adolfo Suárez** continua sent l'adversari personal més directe del president **González**, mentre que **García Tizón** ocupa un discret tercer nivell amb **Roca**, **Fraga**, etc.

Cal reconèixer que **Hernández Mancha** sostingué decididament el seu lloctinent fora de l'hemicicle, però al mateix temps insistí a demanar un debat al Senat sobre política autonòmica abans de les eleccions municipals. La seva tesi és que el debat de política general es refereix a coses tan genèriques que valen per a algunes comunitats autònomes i per a altres no. Ara —diu— cal territorialitzar en el Senat tot allò que es va dir en el Congrés.

D'aquesta manera, els dos debats es complementarien, tant pel que fa al contingut com parlamentàriament fent intervenir les dues cambres. La idea és

Un debat que només ha dut un compromís pel al govern.

suggestiva, però tothom sap que **Hernández Mancha** necessita com sigui aquesta confrontació dialèctica amb el president **Felipe González** per a consolidar el seu liderat. Encara que perdi (i no té per què fer-ho; **Hernández Mancha** és un bon orador i diu que entén molt en política autonòmica) el sol fet d'esdevenir l'interlocutor principal del cap del govern l'afavoreix políticament, sobretot uns mesos abans de les eleccions municipals.

Poques i vagues conclusions

Tanmateix, potser el fracàs més gran del debat residí en les seues resolucions finals. Se'n presentaren cinquanta-sis, de tota mena, i els portaveus, especial-

ment el socialista **Eduard Martín Tóval**, disposaren de mitja hora o tres quarts per a estudiar-les i pactar-les. Encara ara ningú no s'explica per què no es deixaren les mocions per a l'endemà o, millor encara, per la setmana següent, cosa que hauria permès treure'n unes conclusions, unes obligacions comunes, del debat. Les vuit o nou que s'aprovaren eren molt genèriques, sense terminis, o tenien un interès escàs: consensuar «tant com es pugui» la política de defensa i l'exterior, donar suport al grup de Contadora i a una conferència internacional sobre el Pròxim Orient; ratificar, «con més aviat millor», el TNPAN; intensificar la lluita contra la droga; informar sobre el subministrament d'armes a països en guerra o amb règims dictatorials, etc.

Potser l'únic compromís concret eixit d'aquestes sessions fou la celebració d'un debat sobre política exterior i de seguretat al mes d'abril. L'anterior fou a final de 1985 per aprovar la permanència d'Espanya a l'OTAN. Per tant, el debat no obligà finalment el govern a res que no s'hi volgués comprometre. No hi hagué cap pacte, cap acord de profunditat. No hi hagué cap indicatiu que permeti veure possibles aliances (estables o ocasionals) entre el govern i l'oposició o entre els diversos grups de l'oposició. Cadascú anà a la seva, i tots contra tots. Amb aquest panorama, no cal dir qui té la paella pel mànec, ni tan sols s'endevinaren estratègies clares, llevat del to moderat o dur dels respectius discursos.

El govern n'és el més culpable, però l'oposició és la més perjudicada. Per això, la gent es quedà un xic perplexa: perquè per a ella un debat de política general significa únicament una successió, més o menys inconnexa de discursos, i una picabaralla de líders polítics davant les càmeres de TVE. □